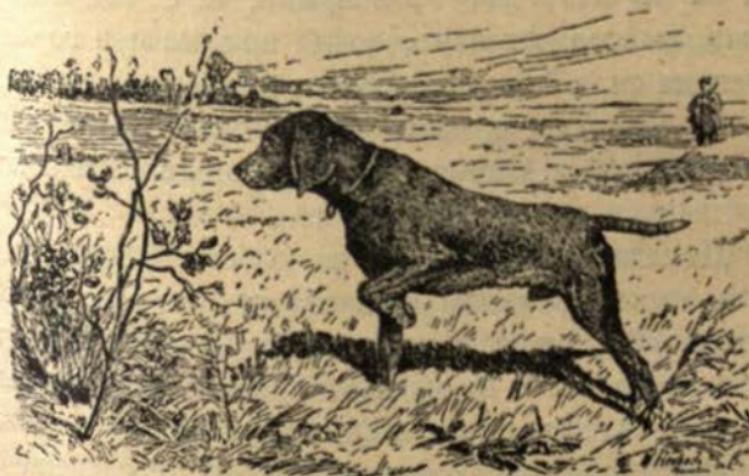

и видимо съвсемъ не мислъше вече за спасение. Братанъ попипа счупеното краче и заклати глава. „Ето ти нещастие! Бъгчо, какво да го правимъ сега?“ Бъгчо гледаше стопанина си и въпросително скимтъше. Тръбва да се помогне на нещастното зайче. „Вижъ какво ще направимъ, Бъгчо: ще го вземемъ при нась бъ колибата. Къде ще отиде, куцичкото? Първиятъ вълъкъ, който го срещне, ще го изяде“... Братанъ взе зайчето въ ръце и се упъти въ горичката. Бъгчо тръгна подиръ него, съ отпусната опашка. „На ти тебе ловъ!..

Бъгчо и Братанъ.

— мърморъше старецътъ — ще откриемъ съ Бъгча зайча болница... Иди му се надъвай!“

Когато влъзоха въ колибата, Братанъ сложи заека на дъската и направи превръзка на счупеното краче. Нѣкога той бѣ овчаръ и се бѣ научилъ да прави такива превръзки на ягнетата. Бъгчо внимателно гледаше, какво прави стопанина му и нѣколко пъти приближаваше до заека, душеше го и пакъ се отдалечаваше. „Ти го не плаши, Бъгчо — думаше му Братанъ — когато привикне, тогава го душъ.“